

Böyle mi Olacaktı 1 Bölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Şubat 2014

Ne yazık ki; mektubumun direkt muhatabı ve somut hiç kimse yok.

Ya da eğer kabul ederlerse, hiç tanımadığım, görmediğim o saf ve pırıl pırıl yüreklere her kim iseler ve her nerede iseler ki biliyorum çok uzaktalar, içimdeki tüm sevgiyi ve selamımı sunuyorum.

Onlara vermek istediğim o kadar çok şey vardı ki... Ve aktarmayı dilemiş olduğum tüm bilgi birikimim insanlığıma ek olarak. Ama ne yazık ki...

Farklı yollarla ve sayısız yazımla hep bir şeyler dile getirmek ve tüm gerçekleri yansıtmak istedim bu güne kadar. Anlayan anladı ve okuyan da okumayan da sağ olsun.

Kimine göre şanslı bir insanım. En azından belli imkânlar dâhilinde bir şeyler yaptım ve zamanında elim ekmek de tuttu. Öncelikle ailemin ve tabii ki devletimin de desteği sayesinde. Bu açıdan kendimi hep borçlu hissettim.

İşin psikolojik boyutu an itibariyle hiç mi hiç önem arz etmemekte. Zira önemli olan hayal kırıklıklarım ya da belli başlı sıkıntılar değil. Önem arz eden tek şey, zamanında yaşanan bazı talihsizlikler sonucu bu gün bulunduğum noktada olmam. Çünkü elimde sihirli bir değnek olsaydı yurdumun en ücra köşesinde, en ulaşılmaz noktasında öğretmenlik yapmak isterdim.

Şanslı olup olmamak ya da bilinçsiz yapılan seçimler bir noktadan sonra pek de işe yaramıyor. Kader denen mefhum bir kere devreye girdi mi, ne yaparsanız yapın ya da ne kadar zorlansanız da şartları, tespit edilmiş o nihai noktaya er ya da geç varıyorsunuz.

Kimine göre aptal kimine göre çılgın kimine göre de hayalperest olabilirdim.

Fakat ne yalan söyleyeyim, ideallerim ve hayallerim hep belirleyici olmuştur ömrüm boyunca. Belki de beni dimdik ayakta tutan tüm bu istek ve inançlarımdır.

Kimi vardır; baba mesleğini sürdürür. Kimi vardır seçimini kendi yapar, pek çok konuda hem de. Ve kimi vardır, tesadüf eseri bilinmezliklerle dolu bir yola adımını atar ve el yordamıyla bulur yolunu: İstese de istemese de yoluna devam etmek zorundadır.

Hepimizin kanıksadığı değerler var elbette ki: İnançlarımız, doğrularımız ve isteklerimiz; hatta kendimize bile kolay kolay itiraf edemediğimiz nice duygu ve emel.

Yaptığımız meslek seçimi o kadar önem arz etmekte hayatımızda, özellikle ilerleyen yıllarda... Hele ki bilinçli ve istikrarlı bir seçimde bulunmuşsak değmeyin keyfine.

Lise yıllarında en büyük hayalim iyi bir hukukçu olmaktı. Ne yazık ki; ilk tercihim olan bu bölüm için sözel puanım yeterli gelmedi. Ama neticede iyi bir puanla çok farklı bir bölüme yerleştirilip, farklı bir branşa yöneldim. Doğruyu söylemek gerekirse, son anda yapmıştım tercih sıralamamı, hem de çok sevdiğim bir arkadaşımın yardımı ile. Ne büyük aptallık...

O günlerde ve hala da önem arz etmesi itibariyle, iyi bir bölüme girmek ve açıkta kalmamaktı tek kaygım.

Popüler bir bölüm idi girdiğim fakülte. Eh, havalı da bir ismi olunca, sonuçlar açıklandığında ailecek çok mutlu olduk. Fakat hala farkında bile değildim, kazandığım bölümün benimle uzaktan yakından bir alakası olmadığını... Kazanmıştım ya, gerisi ne derece önemli olabilirdi ki...

Popüler ve üstelik iş sahası da geniş. İtiraf etmem gerekirse; dört yıl boyunca benden beklenen görevi en iyi şekilde ifa ettim. Sonuçta okulu bitirmek zorundaydım. İkinci bir seçeneğim yoktu. Ola ki, her şeyi yarım bırakayım, büyük ihtimalle akabinde evlatlıktan da reddedilirdim.

Şaka bir yana, ben görevimi tamamlamıştım. Mutlu ya da mutsuz olmamın ne önemi olabilirdi ki. Netice itibariyle, özel sektörde yerimi aldım.

Mutluluk ne olabilirdi ki: Para kazanmak, sevmediğin bir işte kariyer yapmak ya deli gibi çalışıp, sabahlamak... Üç seçeneği de değerlendirdim ama elimden geldiği kadar. Ara sıra da iş değiştirdim. Bankacılık oldukça zirve yaptığı için, bir bankadan diğerine geçmek zor değildi. Ama sadece isimleri farklıydı bankaların ve etrafımdaki insanların kimlikleri. Ben yine bendim. Arayışım bir türlü sonlanmadı.

Yanlış ata oynamıştım. Yoksa ben miydim deli gibi koşturan...

Gereken yerde olmadığımı biliyordum her ne kadar henüz kendime itiraf edememiş olsam da... Sabrettim, para kazanmak keyifliydi ama saadet getirmiyordu para.

Ve ani bir karar verip, kararttım gözümü. Her şeyi elimin tersiyle ittim. Hayatımın kalanına böyle devam edemezdim. İçimdeki ses fısıldamıyordu, artık avaz avaz bağırıyordu. Biraz geç kalmış olsam da, her şeye sıfırdan başlayacaktım. Öğretmenlik yapmalıydım, yapacaktım da...

Yolun oldukça başındaydım ve gençtim de üstelik. Azmimle, içimdeki istekle yoğun bir tempoda geçecek olan pedagojik formasyon kursuna kayır yaptırdım. Gerçek anlamda öğreneceğim çok şey vardı bu

formasyon sürecinde. Pedagojinin öneminden tutun da sayısız derse kadar, kapsamlı bir öğretim süreci anlayacağınız...

Ve öğretmen olmak uğruna yeniden öğrenciliğe dönmüştüm. Çalıştığım dönem edindiğim birikimim beni bir süre daha idare ederdi.

Tam anlamıyla: Fiyasko, görecektim bunu. Yanlış hesap Bağdat'tan döner misali...

Zamanın hükümeti üniversite mezunlarına yeni ve ek bir şans tanımıştı. Atamam ya İngilizce öğretmeni olarak yapılıyordu ya da sınıf öğretmeni olacaktım.

Ne fark ederdi ki benim için... Yeter ki, öğretmenlik yapayım, üstelik şehir dışı neresi olursa olsun.

Sadece öğrencilerim ve ben...

İlk müracaatlara yetişemediğim için bir müddet bekledim. Sonuçta bir hak tanınmıştı: İlk ya da ikinci başvuru ne fark edecekti ki...

Ve il milli eğitime teslim ettim evraklarımı. Hiç olmadığım kadar mutlu ve ümit dolu olduğum daha dün gibi hatırimda...

Bu arada sayısız okulda ücretli İngilizce öğretmeni olarak çalışıyordum. Gerçi kuş kadar para idi aldığım ya da ara sıra alamadığım... Bankanın o rahat ve sıcak koltuğunda oturmuyordum ya... Varsın üstüm başım tebeşire bulansın ya da etrafımdakilerin dediği gibi komik paralar alayım. Bırakın ders ücreti almamı ben üstüne para vermeye bile razıydım. Zaten çocuklarımla aramızda kurduğumuz iletişim, onların yüzünde gördüğüm o tertemiz ve öğrenmeye aç bakışlar yetiyordu da artıyordu bile...

Devam edecek...